

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันสำคัญของชาตินะ มันเป็นวันสำคัญของชาติเพราะเราเกิดมาชิกโลก ตะวันออก เห็นไหม มีศาสนาและวัฒนธรรมเป็นจุดแข็งของชิกโลก ตะวันออก ชิกโลก ตะวันตกของเขา เขาเชื่อในวิทยาศาสตร์ เชื่อในวัตถุนิยม ที่นี้ความเชื่ออย่างนั้น เวลา สงครามวัฒนธรรมเขาว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ๆ ไอ้เราก็ก็น่าไปหลงไหลในวัฒนธรรมของเขา วัฒนธรรมของเขาเพื่อความสะดวกสบายใจ

เราเกิดมานะ เราเกิดมาในชิกโลก ตะวันออก มันมีศาสนาและวัฒนธรรม ศาสนา ของเรานะ วัฒนธรรมของเรา เห็นไหม แม้แต่ขงจื้อเขาให้กตัญญูกตเวทิตะที คนมีความ กตัญญูกตเวทิตะทีเป็นเครื่องหมายของคนดี แต่ศาสนามันลึกซึ้งกว่านั้น ศาสนานี้กตัญญู กตเวทิตะทีกับใคร? กตัญญูกตเวทิตะทีต่อผู้ที่มีพระคุณกับเรา แล้วจิตเราละ? จิตที่มันเกิดอยู่นี้เรา ควบคุมดูแลมันไหม? เราเคยกตัญญูกับตัวเองไหม?

ถ้าคนว่ากตัญญูกับตัวเอง ทุกคนบอกรักตัวเองทั้งนั้นเลย ทำไมทุกคนเอาสิ่งที่เป็น โทษใส่กับตัวเองตลอดเวลา แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีใส่เราละ? ถ้าเรากตัญญูกตเวทิตะทีนี้ วัฒนธรรม แต่ตัวศาสนามันลึกซึ้งกว่านั้นใจ เห็นไหม เราเกิดในประเทศอันสมควร ใน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“เราเกิดในประเทศอันสมควรนะ เป็นมงคลของชีวิต”

ประเทศอันสมควร เกิดมานี้คูสิ พ่อ แม่ ลูก หลาน รักกัน ดูแลกัน แล้วถ้าลูก กตัญญูกตเวทิตะที.. นี้ความกตัญญูมันเป็นตัวอย่าง ถ้าใครทำได้ เห็นไหม จะสอนลูกก็สอน ง่าย คูสิคูสิทำอย่างนั้น แม่ทำอย่างนั้น ลูกมันก็มีตัวอย่างใช่ไหม?

เห็นไหมประเพณีเดี่ยวนั้นะ เวลาเขาเจอพระนะบอกว่า “ลูกไหว้พระ ลูกไหว้ พระ” แต่พ่อแม่มันไม่เคยไหว้เลยนะ บอก “ลูกไหว้พระ ลูกไหว้พระ” แต่ถ้าพ่อแม่มันทำ

ชะ มันไม่ต้องบอกนะ พอพ่อแม่ ลูกก็ยกตาม พอพ่อแม่ ลูกก็ยกตาม แล้วมันยกที่ ไหนล่ะ?

นี่ศาสนา วัฒนธรรม.. วัฒนธรรมมันหลากหลาย ฉะนั้นวัฒนธรรมหลากหลาย เราจะศึกษาขนาดไหน จะให้เข้าใจวัฒนธรรมโดยทั้งหมดเราก็ต้องดู เราต้องศึกษาของเรา ถ้าศึกษาแล้วเราจะซึ่งน้ำใจเขาว่าเขาทำเพราะอะไร? เขาทำเพราะเขามีความเชื่ออย่างไร? เขาทำแล้วเขามีความสุขอย่างไร? เพราะเขาทำความเชื่อของเขาแล้ว เห็นไหม เขาก็ปลดปล่อยหัวใจของเราโล่ง โลง สบาย แต่ในการกระทำของเขามันมีความจริงไหมล่ะ?

ดูสมัยพุทธกาลนะเวลาเขาไหว้ทีศนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกบิณฑบาต มีนักปราชญ์เขาไหว้ทีศ รับจากพ่อแม่มา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“เราก็ไหว้เหมือนกัน แต่เราไม่ไหว้แบบนี้ละ เราไหว้ของเรา เห็นไหม ครูบาอาจารย์อยู่บนศิระะ พ่อแม่อยู่ข้างหน้า เพื่อนฝูงอยู่ทางซ้าย ทางขวา บ่าวไพร่อยู่ข้างล่าง เราจะไหว้ทีศของเราอย่างนี้”

ไอ้โฮ.. เขาซึ่งมากนะ เขาซึ่งมาก เขาก็ไหว้ทีศเหมือนกัน เข้าขึ้นมาเขาก็ไหว้ทีศๆ จนปัจจุบันนี้ในอินเดียก็ยังมีอยู่ เข้าขึ้นมาก็ต้องไหว้ทุกทีศเลย ไหว้เคารพบูชา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเราก็ไหว้เหมือนกันนะ แต่เราไม่ไหว้แบบนี้ เพราะเราศึกษาวัฒนธรรมของเขา เรารู้วัฒนธรรมของเขา แล้วของเรานี้มีคุณค่ามากกว่า เราสอนเขา บอกเขา เขาก็ซึ่งได้ เขาปล่อยของเขาได้เลย วัฒนธรรมของเขา เขาศึกษาของเขาได้ แค่นั้น นั่นเป็นวัฒนธรรมประเพณี

แต่ศาสนาละ? ศาสนา ถ้าคำว่าศาสนานะ ต้องบอกหรือต้องชี้มาถึงชีวิตเราได้จบสิ้นกระบวนการ จิตนี้มาจากไหน? เกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาได้อย่างไร? เกิดมานั่งอยู่ที่นี่อะไรพามา แล้วนั่งทุกซักร้อนอยู่ที่นี่ทุกซักร้อนทำไม? แล้วเวลาตายไปแล้วไปไหน?

นี่ศาสนาถึงจะแจกแจงเรื่องของชีวิตเราได้ทั้งหมด มันถึงจะเป็นศาสนา แต่ถ้าเราไม่เข้าใจ มันเป็นไปไม่ได้หรอก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม บอกถึง

คนเราเกิดมานี้เพราะกรรม กรรมของผู้มีการกระทำ แล้วกรรมมันตั้งอยู่บนอะไรล่ะ? กรรมก็คือการกระทำ กิริยา กิริยามันตั้งอยู่บนอะไรล่ะ? ถ้ามันไม่มีกาวสวะ ไม่มีภพ ไม่มีเจ้าของมัน แล้วเจ้าของมัน มันจะรับสิ่งนั้นมาได้ยังไงล่ะ?

คูสติทุกคนมีจิตเหมือนกัน แต่ทำไมเกิดไม่เท่ากัน เกิดสูง เกิดต่ำ เกิดมาแล้วยังลุ่มๆ ดอนๆ แตกต่างกัน เห็นไหม กิริยาที่กระทำนั้นมันซบลงอยู่ที่จิตนั้น กิริยาที่กระทำ ทำดี ทำชั่วจิตนั้นรับหมด เพราะจิตมันทำแล้วมันรับลงที่จิตนั้น พอจิตนั้นคูสติมันเป็นจริตนิสัยของมัน พันธุกรรมของมันได้ตัดแต่งของมันมา นี่มันถึงให้ผลไง

นี่ไงเกิดเพราะกรรม กรรมทำให้เราเกิด คูสติเวลาทำคุณงามความดี เห็นไหม กรรมละเอียดก็เกิดบนพรหม เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดในนรกอเวจี.. นี่กาวสวะ ภพก็เหมือนกัน ใจ ภพอันเดียวกัน ใจ จิตอันเดียวกัน ใจ บอกว่าจิตนี้นิพพานมีอยู่แล้ว นิพพานมีอยู่แล้ว มีอยู่แล้วมันก็ไม่เกิดนะสิ แต่มันมีจิตอยู่แล้ว!

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส”

จิตเดิมแท้ที่ส่องใส เห็นไหม มันมีเวรมีกรรมของมัน มันถึงพาเกิดพาตายอยู่นี่ไง แล้วนิพพานถ้ามันมีอยู่มีอยู่อย่างไหนล่ะ? นิพพานมันจะมีอยู่ต่อเมื่อศาสนาและวัฒนธรรม

วัฒนธรรมประเพณี เห็นไหม เราทำของเรา เราเชื่อของเรา ทีนี้เราเชื่อของเรา แล้วความเชื่อเป็นความจริงไหมล่ะ? ความเชื่อเป็นความจริงหรือเปล่า? แต่พอเป็นความจริง วัฒนธรรม ประเพณีเราก็ทำของเรา แต่เวลาพัฒนาขึ้นไปแล้วมันไปเห็นจริงเข้านะ เอ๊ะ! เอ๊ะ! เอ๊ะ!

เอ๊ะ! เอ๊ะ! เอ๊ะ! ทำไมถึงเอ๊ะล่ะ? เห็นไหม มันเข้าไปสู่กาวสวะ ถึงภพ ถึงตัวมันเองไง นี่ของหาย ทุกคนนะ โปกผ้าขาวม้าไว้บนศีรษะ แล้วก็หาผ้าขาวม้านะ เดินหา คั้นหา หาเท่าไรก็ไม่เจอนะ ผ้าขาวม้าหาไม่เจอหรอก แต่มันอยู่บนหัวนั้นล่ะ หาไม่เจอ

จิตก็เหมือนกัน หาไปเถอะ หาให้มันเจอ นี่นิพพานอยู่ไหน? นิพพานอยู่ไหน? ว่างหากัน ตะครุบเงากัน ไม่มีเจอ ไม่มีเจอ.. ทำความสงบของใจเข้ามา นี่ผ้าขาวม้าอยู่บนหัวนะ ความรู้สึกเราทำไมหัวมันหนักๆ ละ? เอ๊ะ.. ทำไมหัวมันหนักๆ ละ? อ้อ.. มันมีของอยู่บนหัว พอเอามือจับ อ้อ! อ้อ!

นี่ถ้าเราทำความสงบของใจเข้าไป พอจิตมันสงบ ภาวสวะ เห็นใหม่ นี่จิตเดิมแท้ นี่ฝั่งใส จิตมีอยู่ทุกคน ทุกคนถึงมีสิทธิ มีเสรีภาพเท่ากัน ความรู้สึกอันนี้มีค่ามาก ชีวิตนี้มีค่ามาก เราเกิดในประเทศอันสมควรณะ ประเทศอันสมควรหมายถึงว่าวัฒนธรรม ประเพณีดี เกิดมาแล้วนี่ เพราะวัฒนธรรมนี่นะ กฎหมาย เห็นใหม่ ทำผิดทางกฎหมาย กฎหมายจับ จับแล้วก็ต้องไต่สวนนะ ผิดตามกฎหมายข้อไหนก็ลงโทษตามข้อนั้น

วัฒนธรรมประเพณี เห็นใหม่ เราทำผิด เขาไม่ทำกันเราไปทำ โอ้โฮ.. เขามองนะ เดินไม่เป็นเลย เดินไม่เป็น วัฒนธรรมประเพณีมันบอกเลยทำผิดอย่างไร ทำถูกต้องอย่างไร ถ้าเราทำไปนี่ผิดถูกต้องอย่างไร? ฉะนั้นวัฒนธรรมประเพณีหล่อหลอมเราเข้ามา ถ้าหล่อหลอมเราเข้ามา นี่เราทำบุญกุศลกัน ทาน ศีล ภาวนา เราจะได้

ทุกคนบอกเลย อู๋.. เราเกิดมาทุกข์เรายาก เราไม่มีอะไรเลย เราทำบุญกุศลนะ นั่งเฉยๆ ลมหายใจเข้าพุท ลมหายใจออกโธ นั่นแหละมีบุญที่สุด ทำบุญมากน้อยขนาดไหน ถ้าถึงที่สุดพ้นจากทุกข์จะต้องเกิดจากการปฏิบัติเท่านั้นแหละ การกระทำถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ต้องมีการภาวนา แล้วการภาวนามันลงทุนลงแรงที่ไหน? ภาวนาซื้อได้ไหม? เอาเงินไปซื้อมรรค ผล ที่ไหน? สมาธิ ซื้อสมาธิให้ดูหน่อย แล้วปัญญา เห็นใหม่ ปัญญาดีๆ จินมามีซื้อมันมา

มันไม่มีหรอก! ถ้ามันไม่ฝึกไม่ฝนขึ้นมาไม่มีหรอก เห็นใหม่ ทุกคนศึกษาศาสนา แล้วบอกว่ารู้หมดๆ รู้แล้วได้อะไร? รู้แล้วได้อะไรล่ะ? รู้แล้วก็ทุกข์ไง รู้แล้วเดี๋ยวก็งังงนี่ศึกษาๆ ขนาดไหนมันก็ศึกษา มันไม่ปฏิบัติ มันไม่ฝึกหัด มันเป็นไปได้หรือก มันเป็นไปได้ ไม่ได้ พวกกันปากเปียกปากแฉะ นิพพานพวกกันไปปากเปียกปากแฉะ

“นิพพานคืออะไร?”

“นิพพานคือว่างๆ”

ว่างๆ อวกาศ จักรวาลนี่มันเป็นนิพพานหมดแหละ สุญญากาศมันก็นิพพานนะสิ นี่มันว่างๆ ว่างอย่างไรล่ะ? มันว่างอย่างไร? บอกมาสิมันว่างอย่างไร?

นี่ไงมันอยู่ที่เราประพฤติปฏิบัติ เห็นใหม่ เราต้องฝึกหัด นี่ศาสนา วัฒนธรรม มันไม่มีอะไรเสียหายหรอก ทุกอย่างนะรู้จักใช้ รู้จักทำประโยชน์ มันได้ประโยชน์หมดนะ

แต่ถ้าเราไม่รู้จักใช้มัน เราก็ไปตีไปตีมัน มันก็ผิด นี่ก็ผิด มันจะผิดได้อย่างไรล่ะ? มันจะผิดได้อย่างไรในเมื่อเราเกิดมาในวัฒนธรรมอย่างนี้ เราเกิดมาด้วยบุญกุศล เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ เห็นไหม พ่อแม่เราก็เชื่ออย่างนี้มา แล้วเราก็เชื่ออย่างนี้ นี่วัฒนธรรมประเพณี

แต่วัฒนธรรมประเพณีเราทำแล้ว เราศึกษาแล้วเราเพิ่มขึ้นมากไหม? ถ้ามันมากขึ้นมา เห็นไหม นี่ศีล สมาธิ ปัญญา.. เวลาเราจะภาวนา เราบอกว่าเราทุกข์ เรายาก เราลำบากลำบาก นี่ถ้ามีปัญหา นะ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีปัญหาแล้วมันแก้ไขทุกข์ๆ อย่างได้นะ

คุณวัฒนธรรมประเพณีเขาเถียงกัน เขาขัดแย้งกัน เราไปดูเราก็ทำ เราก็ทำเขาได้นะ ดูๆ มันก็เป็นเรื่องงานนะ ดูไม่ขำมันหน้าแดงคร่ำเครียดนะ มันเอาปืนจะยิงกัน จะฆ่ากันอยู่นั่นล่ะ เพราะความเห็นต่าง แต่ถ้าเราไปดูๆ นะ แล้วเรามาคุยกัน ทำไมมันเป็นอย่างนั้น ทำไมมันเป็นอย่างนั้น นี่มีประโยชน์สิ่งใด ชัมมสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง เรามีปัญหา ถ้าคนมีปัญหาถึงจะแยกแยะ ชี้แจงให้เขาเข้าใจได้

เราไม่มีปัญหา บอกว่า “ไม่ดีๆ”

“ไม่ใช่อะไรล่ะ?”

“ก็มันไม่ดี”

“แล้วไม่ใช่อะไรล่ะ?”

“ก็มันไม่ดี”

“แล้วไม่ใช่อะไรล่ะ? ไม่ใช่อะไร?”

แต่ถ้าคนมีปัญหา นะ มันดี มันดีได้เฉพาะของมัน แต่ความดีที่ดีกว่านี้ ดีที่เหนือกว่า ดีที่หลุดพ้นได้ ดีที่เป็นอิสระมันยังมีอีกระดับหนึ่ง เห็นไหม ความดีอย่างนี้จะเป็นคนกตัญญูต่อกวาทิ เป็นคนดูแลพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย นี่ดีทั้งนั้นแหละ ดีทั้งนั้นแหละ แล้วตัวเองล่ะ? ตัวเองล่ะ?

ถ้าตัวเองเราก็คู่แล้วตัวเราด้วย ถ้าจิตใจมันพัฒนา จิตใจเราดีขึ้นมา เห็นใหม่
อภิชาตบุตรนะ บุตรที่เหนือพ่อ เหนือแม่ บุตรที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ พ่อแม่คิดได้แค่นี้ บุตรนี้
มันคิดได้กว้างขวางกว่า คิดได้ลึกซึ้งกว่า คิดได้ดีกว่า นี้อภิชาตบุตร ถ้าอภิชาตบุตรเราจะ
แก้แม่เราอย่างไร? เห็นไหม หลวงตาท่านสอนนะ

“พ่อแม่ของเรา จะดี จะชั่ว เราก็อย่าโต้แย้งอย่าเถียง เพราะถึงเวลาแล้วนี่ความไม่ดี
ก็ตกกับเราหมดแหละ”

เราอย่าโต้แย้ง แต่ถ้าเรามีปัญญา เราจะแก้ไขท่านอย่างไรล่ะ? แม่ทำไมทำ
อย่างนี้ล่ะ? สิ่งนี้ไม่ดีแม่ทำไมทำล่ะ? แม่ทำไมสอนหนูไม่ให้ทำ แล้วแม่ทำไมล่ะ? เห็น
ไหม ถ้ามันมีปัญญานะ เราค่อยๆ แก้ ค่อยๆ ไข ค่อยๆ ทำไป เพราะ! เพราะมันเป็นสิ่งที่
แก้ได้ยากที่สุด แก้ยากที่สุดเพราะสิ่งใด?

เพราะพ่อแม่นี้ โดยธรรมชาติพ่อแม่ก็สิทธิ์ เห็นไหม เราเกิดจากท่าน แล้วนี่คิดดูสิ
เวลาพูดอะไรไปนะ อ้าว.. ก็เลี้ยงเอ็งมาตั้งแต่ดินเท่าฝ่าหอย รู้หมดแหละ รู้หมดทุกอย่าง
แต่มันต้องมีอุปาย มีวิธีการ มันต้องมีอุปายของมัน ถ้าคนมีปัญญานะ มันมีปัญญาแล้วมัน
แก้ไข มันมีการกระทำได้ ถ้าคนไม่มีปัญญานะมันซื้อบื้อ บอกว่า “ก็มันดี ก็มันดี”

“แล้วมันคืออย่างไรบอกมาสิ บอกมาว่ามันคืออย่างไร?”

“ก็มันดี”

“แล้วมันคืออย่างไร” นี่บอกไม่ได้ ความดีมันมีหลายมีละเอียดยคนะ ความดีในโลกนี้
ก็อย่างหนึ่ง ความดีของจิต เห็นไหม จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วย
อุปกิเลส

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิม
แท้ที่ผู้ข้ามพ้นกิเลส”

เราจะล้างภพล้างชาติกันเลยนะ เราจะล้างหัวใจกันเลยนะ เราจะล้างสิ่งที่มันข้าม
ภพข้ามชาตินะ เขาเลี้ยงกันชาตินี้ใช่ไหม? เวลาพ่อแม่ตายก็เกาะโลง โป๊กๆ กินข้าวๆ

แต่ถ้าเรามีคุณธรรมนะ ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นี่ใครส่งเสริมมา ใครทำมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศนาว่าการเอาแม่บนสวรรค์ เห็นไหม นี่เทศนาว่าการเอาหมด แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกบวชนะ เขาว่าเห็นแก่ตัวๆ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีปัญญาขึ้นมาแล้วทั้งตระกูลเป็นพระอรหันต์หมดเลย ดึงมาเป็นพระอรหันต์หมดเลย

คำว่าพระอรหันต์นะมันก็เป็นความปรารถนาของเราใช่ไหม? มันเป็นเรื่องที่เราปรารถนา เราอยากจะมีความสุขที่ยั่งยืน ความสุขในโลกนี้เป็นความสุขแบบไตรลักษณ์ นี่เป็นวิบาก เป็นผลของวิภวกรรม เป็นผลของคุณงามความดี บุญกุศลส่งเรามาเราก็มีความสุขเข้มแข็งกันไป แต่เวลาโดยสังขารของมัน เห็นไหม นี่ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว จะมีความร่มเย็นเป็นสุขขนาดไหน ทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจต้องเดินทาง ทุกดวงใจต้องตาย ทุกดวงใจต้องไปข้างหน้า จะมีความสุขขนาดไหนมันก็ว่าแห้วอยู่กลางหัวใจนี้แหละ

แต่ถ้ามันสร้างบุญกุศลขึ้นมา เห็นไหม หัวใจมีหลักมีเกณฑ์ ปัจจุบันนี้ก็มีความสุข เราอยู่ด้วยความสุขนะ เราเกิดมามีชีวิตนะ ชีวิตเรามีค่าใช่ไหม เราก็ต้องอยู่ของเราด้วยความร่มเย็นเป็นสุขใช่ไหม? แล้วถ้ามันจะหมดชีวิตนี้ไปนะ จิตใจมันไปต่อไป เห็นไหม มันจะไปด้วยการมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ใช่ว่าแห้ว เร่ร้อน ไม่มีหลักมีเกณฑ์ไปข้างหน้า

นี่ถ้าเราทำของเราอย่างนี้ เราเกิดในประเทศอันสมควร มีศาสนาและวัฒนธรรมเป็นหลักชัย แล้ววันสำคัญก็เกิดจากวัฒนธรรมนี้แหละ เกิดจากความเชื่อ เกิดจากศีลธรรม เกิดจากต่างๆ มันก็เป็นวันสำคัญ สำคัญเพราะว่าเราเคารพ เรากตัญญูกับผู้นำ เรากตัญญูกับผู้ดีในสังคม เรากตัญญูแล้วก็ย้อนกลับมา นี่วันแม่แห่งชาติ ก็พ่อก็แม่ในบ้านนั่นแหละ ก็คู่ก็แล แล้วเราทำเพื่อประโยชน์กับเรา

นี่วัฒนธรรมประเพณี แล้วตัวศาสนานะจะชี้เข้ามาในใจของเรา เราทำเพื่อประโยชน์กับเรานะ นี่เป็นหลักสัจจะ นี่เป็นความจริง ใครพิสูจน์ได้คนนั้นจะรู้เอง เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติวิถีโก ฟังเทศน์ฟังธรรมขึ้นมา ก็เหมือนกับคูหนั่ง คุณละครแล้วย้อนดูตัวเอง เอวัง